

DVADESET I OSMA NEDJELJA KROZ GODINU A

Uvod

Liturgijska se godina približava kraju. 28. je nedjelja kroz godinu A. Tema ovonedjeljnih čitanja je: GOZBA, nebeska gozba, koju priprema Bog, Otac za SVE NARODE. U središtu evanđeoske prispodobe su: KRALJ i njegov SIN, odnosno njegova svadba i SVADBENA GOZBA. Gozba je uvijek bila važno religiozno izričajno sredstvo. Imati udjela u gozbi – to znači biti u zajedništvu sa sudionicima gozbe. Gozba je znak da oni koji su na njoj pripadaju *zajedno*. „Nebeska gozba“ je znak životnog zajedništva s Bogom i ljudima. Kralj poziva uzvanike na svadbu svoga sina, ali se nitko ne odaziva. Vrlo čudno da se nitko nije odazvao. Kako li je to moralo djelovati porazno na kralja. Na svadbu se ne zove bilo tko, nego rodbina, znanci i prijatelji. Kad se na tri poziva nije odazvao nitko, kralj pošalje sluge da dovedu sve koje nađu na *raskršću*. Ovi 'uličari' su se odazvali. To je za njih bila sigurno prva životna gozba, kod Kralja i njegova Sina. Kralj je Bog, Otac, Stvoritelj, a Sin njegov je Isus Krist, Spasitelj. Prvi pozvani gosti su, Božji izabranici, ali kad su oni odbili poziv, Bog poziva druge narode – *pogane*, na njihovo mjesto. I s ovoga skupa bit će isključeni oni koji nisu izrazili *štovanje* Kralju, Bogu, koji su zapravo 'uhode.' Tko je isključen iz gozbene zajednice, isključen je i iz životnog zajedništva. Isključeni se smatra lišen *spasenja i mira*; on je stranac, on je isključen iz Božjeg zajedništva. U današnjem 1. čitanju iz spisa proroka Izaije čuju se riječi: „*Gospodin nad Vojskama spremit će svim narodima gozbu svoju...i suzu će sa svakog lica...otri.*“ Prorok se po Božjoj volji izdiže iznad plemenskih i nacionalnih interesa svoga naroda, te upozorava na viziju stvaranja mira, saveza i prijateljstva između svih naroda.

Najava

Sam Bog priređuje eshatološku gozbu i to ne samo za Izrael već za sve narode svijeta. To bi za sve ljude i za sva vremena trebala biti spasonosna vizija velike budućnosti u kojoj više neće biti pobjednika i pobijeđenih, slavljenika i patnika, već samo – sretni ljudi, čije suze „*Bog će s lica otrti.*“ Za vječnu istinu, za Krista Gospodina, svjedočimo i mi svojim pravim kršćanskim životom. Tako nećemo biti odbačeni, nego odabrani za kraljevstvo nebesko.

Tumačenje čitanja

Prvo čitanje (Iz 25, 6-10a)

Prorok Izaija je prvo ime u zbirci od 18 proročkih knjiga Staroga zavjeta. Izaija I. živi u 8. stoljeću prije Krista. Kao prorok djeluje u Judeji i to za vrijeme četiriju judejskih kraljeva: Uzije, Jotama, Ahaza i Ezekije od (740-701. pr. Kr.). Izaija je sin svećenika, a i sam je bio svećenik. Bio je oženjen. Imao je dva sina koji su imali simbolična imena: Šear-jašub, to znači, „Ostatak“ će se vratiti i Maher-šalal, što znači, „Brza otimačina.“ Žena mu je bila proročica (8,3). Bog ga je pozvao u proroke u godini kad je umro kralj Uzija (740. pr. Kr.). Za vrijeme Uzijina nasljednika Jotama nije mnogo propovijedao. Više je djelovao za vrijeme kraljeva; Ahaza i Ezekije. To je za Judeju teško razdoblje, prijeti osvajanje od Asirije. Prorok nagovara kralja Ahaza da mora imati potpuno pouzdanje u Boga, Jahvu. Kralj to ne sluša i doživljava poraz. Zato prorok razočaran napušta proročki poziv. Ponovo se vraća kralju koji ga priznaje. Kasnije kod kralja Ezekije dobiva prorok Izaija potpuno povjerenje, postaje Ezekijin savjetnik. Izaijina poruka je bogata i služi za sva vremena. Za njega je Bog, Jahve apsolutno etičko mjerilo svakog ljudskog djelovanja. Bog je Gospodar – gospodara, sveopći Stvoritelj i jedini upravitelj čovječanstva. Posebno govori svome narodu protiv grijeha i oholosti, jer to vrijeđa Boga. Posljedica grijeha je kazna. Tako već u prvom periodu svoga

djelovanja iznosi grijeh Judeje kao pobunu naroda protiv Boga. Za Izaiju Bog nije nikada napustio svoj narod. Bez obzira na njihove grijehe, uvijek ga spašava. To je jezgra Izaijine poruke. Izaija je širokogrudan prema drugim narodima. U Božje kraljevstvo ulaze svi narodi, a ne samo Izrael. Svi će narodi biti spašeni. U poglavljima Izaijine knjige (Iz 24-27) sadržane su Izaijine *apokalipse*, odnosno *otkrivenja* u obliku liturgije. Poglavlje (Iz 34-35), je eshatološki sud nad narodima i eshatološko spasenje za Izrael. Za ovonedjeljno 1. čitanje, odabran je tekst iz knjige proroka Izaije, iz poglavlja **25.**, „Mesijanska svečanost.“ Prorok govori svome narodu: „*Gospodin nad Vojskama spremi će svim narodima na ovoj gori gozbu od pretiline, gozbu od izvrsna vina...*“ Ovdje, Gospodin nad Vojskama – Stvoritelj, priprema GOZBU za SVE NARODE. Slavlje je u nebeskom Jeruzalemu „na ovoj Gori.“ Bogata gozba – izvrsna jela i dobro vino, to je – veselje za sve narode. Nema povlaštenih. Svi su Božji uzvanici. Za sve ima mjesta. U ovom Izaijinom tekstu čuje se najljepši Božji navještaj: „*On će raskinuti zastor, što zastiraše sve narode,...i uništiti će smrt zasvagda. I suzu će sa svakog lica Gospodin Bog otrti...*“ Ovo je slika eshatološkog kraljevstva. (Eshatologija: Pitanje ponovnog Kristova dolaska, uskrsnuća i posljednjeg suda, smrti i zagrobnog života, dolaska Kraljevstva Božjeg). Izaijino propovijedanje je usmjereno prema „Danu Gospodnjem,“ u kojem nema oluje, strahote ni propasti, nego vesela GOZBA. Prorok Izaija viče: „*I reći će se u onaj dan: 'Gle, ovo je Bog naš, u njega se uzdamo, on nas je spasio; ...Kličimo i veselimo se spasenju njegovu, jer ruka Gospodnja na ovoj gori počivala!*“ Jeruzalem je ovdje slika „budućega Grada“ koji silazi s neba na zemlju (Otk 21,1+), da obuhvati cijelo, spašeno, obraćeno čovječanstvo. Trebamo se svi založiti i 'sveto' živjeti kako bi zaslužili tu „mesijansku gozbu.“

Psalam (Ps 23, 1-6)

Psalam 23 je Davidov i u Bibliji ima naslov, „Jahve – Pastir dobri.“ Ovaj se Psalam u liturgiji najčešće pjeva. Sadržaj Psalma je vrlo idiličan. Pjesnik pjeva: „*Gospodin je pastir moj: ni u čemu ja ne oskudijevam; na poljanama zelenim on mi daje odmora. Na vrutke me tihane vodi i krijepi dušu moju.*“ Kršćanin se, dakle, osjeća u Bogu siguran kao ovca uz svoga pastira. „*Stazama pravim on me upravlja...Tvoj štap i palica tvoja utjeha su meni.*“ U Psalmu je opisana Božja zauzetost za pravednika dvostrukom slikom: slikom pastira i domaćina koji priređuje mesijansku gozbu. „*Trpezu preda mnogom prostireš...Uljem mi glavu mažeš...*“ taj se Psalam tradicionalno primjenjuje na sakramentalni život, posebno na *krst* i *euharistiju*. Crkva u riječima toga Psalma promiče svu ljubav koju nam Bog iskazuje u svetom sakramentu: vrutci vode = *krst*; prostrta trpeza = *euharistija*; ulje kao pomast = *krizma*. Pastirski *štap* i *palica* simbol su Božje brige za svoje stado. „*U Gospodnjem ću domu prebivat kroz dane mnoge.*“ Ta Božja briga i pažnja prati nas kroz cijeli život, ali i čeka u Domu Gospodnjem.

Drugo čitanje (Fil 4, 12-14. 19-20)

Apostol Pavao je u zatvoru. On u zatvoru piše Pismo-Poslanicu svojoj ljubljenoj zajednici u Filipima. Ta mu zajednica pomaže materijalno. Pavao budi u njima osjećaj da ne traži za sebe čast – kako moralnu, tako materijalnu. On je jedino podložan Isusu Kristu i zahtjevima njegova Evanđelja. Apostol Pavao se Filipljanima, kroz poslanicu, predstavlja kao *molitelj*. Oslonjen na Božje vodstvo on crpi snagu, pouzdanje i sigurnost, u teškom stanju svoga sužanjstva. Uvjeti u tamnici sigurno su bili neljudski. Čežnju za životom u slobodi i ljudskosti apostol može izdržati samo sa sviješću da njegova patnja potiče Filipljane na još veću vjernost i ljubav. On navješćuje radosnu vijest o Isusu Kristu čak i neprijateljima i čuvarima tamnice. Što god mu se dogodilo u tamnici za njega nije tragedija, jer je on u Kristu i s Kristom. Pavla, dakle, ne tišti težina njegova položaja, nego ugroženost kršćanske zajednice kojoj prijete lažni propovjednici. Izvan zatvora apostol Pavao uvijek je nastojao sam raditi i ne biti na teret pojedincima u zajednici. No, s kršćanima u Filipima bio je posebno povezan i oni mu pomažu, novčano. Dakle, jedini je izuzetak učinio u slučaju svojih dragih Filipljana (Dj

18,3+). Za ovonedjeljno 2. čitanje, izabran je tekst iz Poslanice svetoga Pavla apostola Filipljanima, iz poglavlja 4., „Zahvala za poslanu pomoć.“ Pavao zahvaljuje svojim dragim Filipljanima na poslanoj pomoći i primljenim darovima, ali opet ih podsjeća kako mu je stalo do materijalne neovisnosti i da mu je najbitnije duhovno dobro sviju njih. Pavao ovako piše Filipljanima: „*Braćo! Znam oskudijevati, znam i obilovati! Na sve sam i na svašta navikao: i sit biti i gladovati, obilovati i oskudijevati. Sve mogu u Onome koji me jača!*“ Ovim riječima Pavao naglašava kako je u svim teškoćama, kao i u dobru, bitna svijest o potrebi Božje pomoći. Ona je važnija od bilo koje ljudske pomoći. Pavao time ne omalovažava pomoć koju prima od Filipljana. Zato im govori u pismu: „*Ipak, lijepo je od vas što sa mnom podijeliste moju nevolju.*“ Pavao zatim *moli* milostivog Boga da u svemu pomogne zajednici u Filipima, pa veli: „*A Bog moj ispunit će svaku vašu potrebu po bogatstvu svome, veličanstveno, u Kristu Isusu.*“ Ovo je Pavlova molitva „Bogu, Ocu našem“ za sve kršćane – za sve nas. AMEN!

Evangelje (Mt 22, 1-14)

Čitanje svetog Evangelja po Mateju

U ono vrijeme: Isus ponovo prozbori svećeničkim glavarima i starješinama naroda u prisposodobama: „Kraljevstvo je nebesko kao kad neki kralj pripravi svadbu sinu svome. Posla sluge da pozovu uzvanike na svadbu. No oni ne htjedoše doći. Opet posla druge sluge govoreći: 'Recite uzvanicima: Evo, objed sam ugotovio. Junci su moji i tovljenici poklani i sve pripravljeno. Dođite na svadbu!' Ali oni ne mareći odoše – jedni na svoju njivu, drugi za svojom trgovinom. Ostali uhvate njegove sluge, zlostave ih i ubiju. Nato se kralj razgnjevi, posla svoju vojsku i pogubi one ubojice, a grad im spali. Tada kaže slugama: 'Svadba je, evo, pripravljena, ali uzvanici ne bijahu dostojni. Pođite stoga na raskršća i koga god nađete, pozovite na svadbu!' Sluge izadoše na putove i sabraše sve koje nađoše – i zle i dobre. I svadbena se dvorana napuni gostiju.“ Kad kralj uđe pogledati goste, spazi ondje čovjeka koji ne bijaše odjeven u svadbenu ruho. Kaže mu: 'Prijetelju, kako si ovamo ušao bez svadbenoga ruha?' A on zanijemi. Tada kralj reče poslužiteljima: 'Svežite mu ruke i noge i bacite ga van u tamu, gdje će biti plač i škrgut zubi.' Doista, mnogo je zvanih, malo izabranih.“ Riječ Gospodnja.

Dvadeset osma je nedjelja kroz godinu A. Evangelist Matej iznosi Isusov prisposobu o kralju koji ženi sina i priprema SVADBONU GOZBU. Riječ je o Bogu, Ocu i njegovu Sinu Isusu Kristu. Gozba je kraljevska – Gospodnja – nebeska – u nebeskom kraljevstvu. Isus se ove nedjelje razračunava s farizejima, glavarima svećeničkim i starješinama naroda. Oni ne prihvaćaju Isusa, njegovo Evangelje i Božje spasenje. Gozba govori o najvažnijoj dimenziji kršćanstva, a to je ZAJEDNIŠTVO – zajedničko blagovanje i slavlje. Posrijedi je simboličan znak gostoprimstva. Gozba je znak da oni koji su na njoj pripadaju zajedno. Slikama gozbe u današnjem evanđelju opisuje se dolazak kraljevstva, početak novoga svijeta i kraj ovoga kao slavlje i kao svadba. To je eshatološka slika kršćanskog života – Dana Gospodnjeg, Dana Suda. Nije opisana apokaliptičkim znakovima, nego slikama koje su toliko bliske čovjeku: zajedništvo, slavlje, svadba i gozba. Gozba uključuje međusobno poštovanje, slavlje života, zajedništvo stola, što je temeljni duhovni put kršćanstva. I starozavjetni prorok Izaija u današnjem 1. čitanju, govori o zajedničkoj gozbi koju priprema Gospodin, za sve narode. To je mesijanska gozba. Slavlje se slavi u nebeskom Jeruzalemu – „*na ovoj Gori.*“ U onaj će dan reći: „*Ovo je Bog naš!*“ (Ne kaže: „Evo mojega Boga,“ Boga određenog naroda, posebne nacionalnosti, rase i posebne vjere). Bog koji je pozvan na veliku gozbu i koji raskida zastor je Bog SVIH ljudi. Nema ekskluzivnih gostiju, povlaštenih i važnijih. Zastor koji Bog razdire, on skida s očiju mnogih koji ne dopuštaju vidjeti druge. Izaija nas dalje poučava: „*U njega (Boga našega), se uzdasmo, on nas je spasio;...*“ Bog nam je dao Riječ da bismo 'vidjeli' bez obzira na zastor, zapravo da bismo 'čuli.' Često u našem životu, umjesto pretiline i sočna vina,

primorani smo gutati suze i gorke zalogaje. Ostaje nam naše „uzdanje“ u Gospodina i Riječ. „Tako Gospodin reče!“ Gospodin je s nama i u dobru i u zlu i poziva na svoju gozbu. U prisposobi je kralj slika Boga, Oca, sin Isusa Krista, a božanska svadba je euharistija. Pitanje je, kako ozbiljno shvaćamo Božji poziv na njegovu božansku svadbu, na euharistiju. Nerijetko smo tamo kao puki promatrači, jer poslije mise dolaze one prave 'ozbiljne' stvari. Zaboravljamo da upravo o zajedništvu na toj gozbi s tim uzvišenim i 'dalekim' kraljem, Bogom, ovisi naš život, ljepota i smisao našega života i sve naše: trajanje, znanje, imanje i ophođenje. No, u evanđelju riječ je o završnom mesijanskom slavlju, o nebeskom blaženstvu. Slavlje je u evanđelju prikazano kao dar koji bog iz ljubavi pripravlja za čovječanstvo: ono je ispunjenje obećanja života i oslobođenje od smrti. O tome čovjek rijetko razmišlja. U središtu današnjeg Matejeva evanđelja je Isusova prisposoba o kralju i njegovom sinu, odnosno njegova svadba. Zanimljivo, kralj poziva uzvanike na svadbu, ali se nitko ne odaziva. On nije zvao bilo koga, nego svoje prijatelje, poznanike, suradnike i rodbinu. Neshvatljivo je da se baš nitko nije odazvao. Na svadbu ne poziva bilo tko, nego kralj. Kako neki nisu došli barem iz pristojnosti. Ne nisu! Zašto je tako? Biti Kralj, ima i svoju cijenu. On je 'dalek' i odsutan iz svakidašnjega života običnih ljudi, čak i za one koji su mu bliski. Dalekom kralju lakše je odbiti poziv, nego nekom sebi ravnom i bliskom. Matej u evanđelju iznosi kako Isus ponovo prozbori glavarima svećeničkim i starješinama naroda u prisposobama: „*Kraljevstvo je nebesko kao kad neki kralj pripravi svadbu sinu svomu. Posla sluge da pozovu uzvanike na svadbu. No oni ne htjedoše doći.*“ Kralj, iznenađen, ponovo šalje sluge uz objašnjenje što će reći uzvanicima: „*Evo, objed sam ugotovio. Junci su moji i tovljenici poklani i sve je pripravljeno.*“ No, ni ovo nije pomoglo i ovi uzvanici odbiše poziv. „*ne mareći odoše – jedan na svoju njivu, drugi za svojom trgovinom.*“ Dok su treći kraljevi uzvanici njegove sluge „*zlostavili i ubili.*“ Evanđelist Matej ističe ponovljene kraljeve pozive. Ali, oni nisu htjeli doći, nisu marili ni za kralja ni za njegova sina ni za njihovu gozbu. Čak se nisu ni izgovarali. Otišli su za svojim poslom, potpuno ignorirajući poziv na svadbu. Na kraju je bilo i nasilnika koji su poslanike Božje ubili. No, Kralj, Bog, imao je svoj plan. Kaznio je one koji su njegove sluge ubili. Tada kaže slugama: „*Svadba je, evo, pripravljena, ali uzvanici ne bijahu dostojni. Pođite stoga na raskršća i koga god nađete, pozovite na svadbu!*“ Sluge učine kako im je gospodar naredio: „*izađoše na putove i sabraše sve koje nađoše – i zle i dobre.*“ Priča Isusova usmjerena je na njegov narod, na farizeje, na svećenike i vođe naroda, koji nisu htjeli prihvatiti Isusa kao Mesiju, Sina Božjega, kao Spasitelja – oni ne žele doći na Kraljevu, Božju gozbu. Izabrani je narod proigrao svoju šansu, oni su *odbačeni*. Zato je Bog svoje gostoprimstvo, svoje spasenje, ponudio svima drugima – poganima – i „*dobrima i zlima.*“ Kraj evanđelja zbunjuje, kralj je pozvao sve s raskrižja, s ulice: beskućnike, prosjake, neradnike, bezbožnike, slučajne prolaznike i... Zatim, jedan je čovjek izbačen iz svadbene dvorane, jer nije imao „*svadbenu ruhu.*“ Nameće se pitanje: kako je uopće mogao biti svečano obučen, budući da nije znao da će biti pozvan na svadbu? Bio je tek slučajni prolaznik. Neki tumači kažu da je „*odjeća*“ metafora dobrih djela i kreposti koje čovjek uvijek mora nositi sa sobom, ali evanđelje kaže da su na gozbi bili skupljeni i *dobri* i *zli*. Ovaj je čovjek, čini se, slika onih kršćana koji ne vjeruju da je kraljevstvo Božje: *gozba* i *radostan skup*. Drugi tumače cijeli ovaj evanđeoski odlomak pod *vidom ljubavi*. Slavlje je *dar* Božji koje Bog iz *ljubavi* priprema za čovječanstvo. U tome smislu i „*svadbenu ruhu*“ označava ljubav. Ovaj čovjek nije u sebi imao ljubav, a nije izrazio ni poštovanje prema Gospodaru za dobiveni dar. On je onaj zli koji ne želi obraćenje – zato je izbačen, „*u tamu, gdje će biti plač i škrgut zubi.*“ Kakva pouka?

Pitanja za razgovor

- Kako prorok Izaija govori o gozbi na „ovoj Gori?“ Tko priprema gozbu i za koga?
- Objasnite Izaijine riječi: „I suzu će sa svakog lica Gospodin Bog otrti.“ 1. čitanje.
- Što znače riječi Ps 23, „U Gospodnjem ću domu prebivati kroz dane mnoge.“

- Kako apostol Pavao prihvaća pomoć Filipljana, dok je u zatvoru i što im piše?
- Kako se Pavao brine za svoje nove kršćanske zajednice iz zatvora? Što im piše?
- Zašto Isus koristi gozbu kao metaforu za objašnjenje kraljevstva nebeskog?
- Objasnite važnost „gozbe“ u kršćanstvu? Što sva gozba povezuje?
- Što se događa kralju koji priprema svadbu za svoga sina? Zašto uzvanici ne dolaze?
- Koga kralj na koncu poziva i zašto? Koga predstavljaju ti 'neznani'?
- Što se događa jednom 'svatu'? Zašto je izbačen?
- Koju pouku mi Kristovi vjernici trebamo izvući iz današnjih čitanja?

Molitva vjernika

- Gospodine, pomogni svojoj Crkvi u pozivanju ljudi na nebesku gozbu i daj da budu trajno obučeni u svadbeno ruho ljubavi, molimo te!
- Gospodine, tvoj je Sin s ljubavlju tražio odbačene. Nadahni i nas da uvijek tražimo putove prema onima koji su potrebni naše pomoći i ljubavi, molimo te!
- Gospodine, prodahni nas svojim Duhom da jedni drugima služimo u ljubavi te naše zajednice budu vjerna slika tvoga nebeskog kraljevstva, molimo te!
- Gospodine, daj da jedni druge darujemo ljubavlju te tako nebeska gozba počne već ovdje na zemlji, molimo te!
- Gospodine, naše pokojne uvedi u vječnu gozbu u zajedništvo sa svetima, molimo te!

Bože, tvojom smo milošću dionici ove euharistijske gozbe. Daj da nam ona bude izvor snage za novo zajedništvo s ljudima i priprema za nebesku gozbu. Po Kristu Gospodinu našem.

Zaključak

Svadbeno gozba – slika susreta s Kristom zaručnikom – je kraljevstvo Božje. Kraljevstvo Božje je prikazano kao gozba na koju su pozvani SVI ljudi. Svi bi trebali postati obraćenici da bi postigli sreću u Bogu. No, neki to odbijaju. Takvi gube svoje mjesto i bit će isključeni, oni su oni 'zli' koji ne prihvaćaju Boga, Oca ni Sina Isusa Krista – Spasitelja. Oni ne mogu ostati na bogatoj, veseloj i zajedničkoj Božjoj gozbi. No, zato drugi dolaze na njihovo mjesto – novi ljudi, obraćenici, novi narodi. Gospodin, Bog, dakle, priprema sreću za sve ljude. Već prorok Izaija (8. st. pr. Kr.), naviješta da će Bog obdariti sve ljude, a posebno sve one koji su bili potlačeni, ali su ostali vjerni Bogu. On će im spremiti gozbu i zauvijek će utažiti njihovu glad: kruhom, nadom, srećom i ljubavlju. Tako ćemo: „*U Gospodnjem domu prebivati kroz dane mnoge*“ (Ps 23). Isus u današnjem evanđelju želi istaći bitno: Bog sve poziva, nikome ne krati milost svoga neba. No, i pozvani čovjek treba učiniti svoje, treba donijeti svoj doprinos. Čovjek je rođeni suradnik Božji, rođeni saveznik Božji. Svi su Pozvani! Ali, svatko treba doći u „svadbenom odijelu:“ u milosti, odvojen od grijeha, u ljubavi prema Bogu i ljudima. Krštenik je na krštenju primio „svadbeno ruho,“ sa zadaćom da ga donese na *svadbenu gozbu* svoga Kralja. Na gozbu nije moguće ući bez *čistoga svadbenog ruha*. Svadbeno ruho je, dakle, cjelokupni duhovni stav koji omogućuje sudjelovanje na gozbi spasenja. To je poniznost kojom se prihvaća poziv. Može se reći i ovako: To je istinsko zajedništvo s oba partnera Saveza: solidarnost s čovječanstvom s kojim se Bog zaručuje i prihvaćanje Kristove ljubavi kojom on zaručuje čovječanstvo. Svadbeno ruho je *otvoreno srce* s kojim se dolazi na gozbu ljubavi, a ne na pijanku sebičnosti i užitka. Sva se poruka ove nedjelje može razumjeti i euharistijski. Euharistija je, po pričesti, Božja gozba na kojoj je već ovdje na zemlji darovan 'okus' neba. Poziv tvoj, Gospodine, neprestano se ponavlja. Tvoj „Dođite!“ odjekuje i danas, svake nedjelje, svakog dana Gospodnjeg. Dođite na misu! Dođite na lomljenje kruha i bratsko zajedništvo. Dođite na gozbu ljubavi. Sve je pripravljeno, stol, kruh, vino. Ima za sve i za svakoga, mjesta i hrane. Dođite na gozbu! To vrijedi i danas. Stalno kucaš na naša vrata.